

Nss setrvává při těchto právních názorech i v tomto případě a odkazuje podle § 44 j. ř. na odůvodnění jich v těchto nálezech obsažené. V posléze citovaném nálezu bylo také zevrubně odůvodněno, že ani ustanovení prov. nař. č. 363/22 Sb. k § 29 nemá ten smysl, jak si je žal. úřad ve svém odvodním spise vykládá.

Žal. úřad, vycházející z právního názoru, že přihláška st-le jest opožděná jen z toho důvodu, že byla podána po 31. prosinci 1923, a že nárok uplatněný v ní na důchod předků proto již zanikl, odmítl přihlášku jen z tohoto formálního důvodu, a důsledkem toho se přihláškou dále již nezabýval a jiné zákonné předpoklady nároku nezkoumal. Ježto však jeho právní názor, na kterém spočívá nař. rozhodnutí, nelze shledati shodným se zákonem, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.493.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: Nárok na důchod vdovský a sirotčí je nárokem samostatným, který dlužno samostatně uplatňovati ve lhůtě stanovené §em 28 odst. 2 zák. č. 142/1920 Sb. a nelze proto jeho uplatnění spatřovati již ve skutečnosti, že zemřelý manžel podal svého času přihlášku o svůj důchod invalidní včas.

(Nález ze dne 23. října 1934 č. 19.758.)

V ě c: Anna P. v M. proti min. soc. péče o důchod vdovský a sirotčí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 7. prosince 1931 odmítl zem. úřad pro péči o vál. poškozence v Praze přihlášku st-lčinu o vdovský a sirotčí důchod z těchto důvodů: »... Nárok na důchod uplatňuje se přihláškou, kterou bylo nutno podati nejpozději do 31. prosince 1921, byl-li nárok dán před 1. lednem 1921. Vznikla-li událost zakládající nárok na důchod později, bylo nárok na důchod uplatniti do roku od této události. Nárok neuplatněný v uvedené lhůtě zaniká promlčením. Nárok na důchod odvozujete od svého manžela Aloise P., který zemřel 15. ledna 1929. Lhůta k přihlášce končila ve Vašem případě podle § 28 zák. č. 142/1920 Sb. dnem 15. ledna 1930. Poněvadž podala jste přihlášku teprve dne 25. srpna 1930, zanikl Váš nárok.«

Ve stížnosti podané do tohoto výměru dovozovala st-lka, že zemřelý její manžel, byv uznán sociálně-lékařskou prohlídkou, provedenou v M. dne 25. června 1920, válečným invalidou, hlásil se v červnu neb v červenci 1920 u tehdejší okr. úřadovny pro péči o vál. poškozence v M. o důchod invalidní. Touto přihláškou byl prý také implicitě uplatněn nárok st-lčín na důchod vdovský a sirotčí. Min. soc. péče zamítlo stížnost nař. rozhodnutím.

Rozhoduje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss toto:

Žal. úřad odmítl nárok st-lkou vznesený jako opožděný proto, že nebyl uplatněn v jednoroční lhůtě, stanovené §em 28 odst. 2 zák. č. 142/1920 Sb., která skončila 15. ledna 1930, kdežto st-lka podala svou přihlášku teprve dne 25. srpna 1930.

St-lka, nepopírajíc toto skutkové zjištění, snaží se vyvoditi z § 1 zák. č. 199/1919 Sb. nezákonnost nař. rozhodnutí tvrzením, že nárok její není nárokem samostatným, který by musel býti také samostatně uplatňován, nýbrž že je nárokem odvozeným od nároku jejího zemřelého manžela, a že proto sluší míti za to, že i její nárok byl uplatněn přihláškou o důchod invalidní, kterou zemřelý její manžel učinil v roce 1930.

Stížnosti nebylo lze dáti za pravdu. Zákon č. 199/1919 Sb., jehož stížnost se dovolává, stanoví toliko okruh osob, kterým mělo se dostati zvláštní péče z titulu válečného poškození, neobsahuje však materiální úpravu této péče. Tato stala se teprve zákonem č. 142/1920, který určil jednak rozsah této péče a také podrobné podmínky, za kterých může se této péče dostati osobám uvedeným v zákoně č. 199/1919 Sb. Zákon č. 142/1920 uvádí v § 6 jako druhy požitků vál. poškozců: důchod invalidní, důchod vdovský, důchod sirotčí a důchod předků. V §§ 1 až 5 a 26 až 45 jsou stanoveny všeobecné podmínky, v §§ 7 až 25 pak zvláštní podmínky pro každý jednotlivý druh požitků uvedených v § 6, které musí býti splněny, má-li býti nárok na ten který druh požitků uznán.

Zákon tudíž rozlišuje různé druhy požitků vál. poškozců, podrobuje každý z nich zvláštní úpravě, a nemá proto názor stížnosti opory v zákoně, že nárok na důchod vdovský a sirotčí není nárokem samostatným. Pro každý druh těchto nároků určuje § 26 požitk. zák., že musí býti uplatněn zvlášť ve lhůtě stanovené §em 28 odst. 2 do roka od vzniku události, zakládající nárok na důchod, nastala-li tato po vyhlášení cit. zák. V daném případě není sporu o tom, že touto událostí bylo úmrtí manžela, resp. otce, od něhož nárok na důchod vdovský a sirotčí jest odvozován. Neuplatnila-li st-lka uvedené nároky v této lhůtě, nespĺnila podmínku stanovenou zákonem a nemůže se dovolávati toho, že zemřelý manžel její kdysi svůj nárok na důchod invalidní uplatnil včas.

Č. 11.494.

Stavební právo (Praha). — Řízení před nss - em : Odborný úsudek státní regulační komise (zák. č. 88/1920 Sb.) o nutnosti a účelnosti úprav navrhovaných s hlediska veřejných zájmů v přehledném regulačním a zastavovacím plánu, potvrzený ministerstvem veř. prací, vymyká se po věcné stránce kognici nss-u.

(Nález ze dne 24. října 1934 č. 18.654.)

V ě c: Bedřich a Josef B. v P. proti min. veř. prací o přehledný regulační a zastavovací plán Žižkova.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Stát. regul. komise pro hl. m. Prahu a okolí vyložila podle § 10 zákona o stát. reg. komisi č. 88/1920 částečný přehledný regulační a zastavovací plán pro území Ž.-a, v němž navrhováno, aby mezi třídou H.-ovou, P.-ovou a ulicí Ž.-ého bylo zřízeno prostranné náměstí, jehož potřeba v důvodové zprávě, tvořící součást přehledného plánu, byla odůvodňována tím, že náměstí ono stane se důležitou křižovatkou hlavních